

Με την ευγενική πραχώρηση της εταιρείας Chanel

Η νοσταλγία του αφρού

Δημήτρης Μητρόπουλος

Στοιχηματίζω, αλλά δεν όχι πολλά χρήματα, ότι την ώρα που διαβάζετε αυτές τις γραμμές η άνοιξη έχει ξεκινήσει. Εντάξει, λίγο δειλά, με κάποια πισωγυρίσματα. Ωστόσο, οι μέρες είναι μεγαλύτερες και πιο γαλάζιες, οι λόφοι πιο πράσινοι και η θερμοκρασία λίγο πιο ανεβασμένη. Μόνο η θάλασσα δεν είναι πιο ζεστή. Στην καρδιά του νερού επικρατεί βαρυχειμωνιά και θα πρέπει να φθάσουμε κοντά Ιούλιο για να αλλάξουν τα πράγματα.

Το λέω μετά λόγου γνώσεως γιατί σήμερα, κάπου στο τέλος Ιανουαρίου που γράφω αυτές τις γραμμές, έπεσα στη θάλασσα τέσσερις φορές. Η γκριζα και κόκκινη στολή από νεοπρέν σε απομονώνει από την παγωμάρα του νερού, ούτως ή άλλως όμως η απότομη κατάδυση σε «κόβει».

Έπεσα στη θάλασσα γιατί κάνω γουιντσέρφινγκ και μάλιστα στη μέση του χειμώνα. Φοράω μπότες και γάντια και, από το Δεκέμβριο, μια λαστικένια κουκούλα που, οφείλω να ομολογήσω, κάνει μεγάλη διαφορά. Μπαίνω με όλους τους καιρούς. Φέτος είχε πολλούς νοτιάδες που, εκτός από τη φρεσκαδούρα του κύματος το οποίο καρβαλάω με τη σανίδα, έφεραν μια πιο χλιαρή ατμόσφαιρα. Μπήκα όμως και με τους βοριάδες πριν τα Χριστούγεννα και μου μούδιασαν τα χέρια.

Γιατί κάνω γουιντσέρφινγκ χειμωνιάτικα; Διαλέγετε και παίρνετε. Μια απλή εξήγηση είναι: γιατί εφέτος έγινα σαράντα χρονών. Ούτως ή άλλως, δηλαδή, έχω πέσει στο νερό. Μια άλλη πιο γιάπι εξήγηση είναι γιατί υπάρχει μέσα μου μια διάθεση φυγής από την –επαγγελματική κυρίως– καθημερινότητά μου. Κι όταν αφήνεις πίσω σου την παραλία και πας προς τα μέσα, νιώθεις, έστω και για λίγα λεπτά, μια περιπετειώδη αίσθηση αναχώρησης.

Επίσης, θα μπορούσα να πω ότι κάνω γουιντσέρφινγκ γιατί ξέρω. Έμαθα πριν είκοσι πέντε χρόνια στο Σχοινιά, όταν οι ιστιοσανίδες είχαν πρωτοεμφανιστεί και μια ολανδική εταιρεία που πουλούσε τεντόπανα είχε αποκτήσει την πατέντα. Μετά από μια δεκαετία, οι άνεμοι της ζωής με τράβηξαν σε άλλες κατευθύνσεις, δεν προλάβαινα να μοντάρω και να ξεμοντάρω πανιά κι έτσι πούλησα το ένα σερφ μου (είχα δύο) και άφησα στην αποθήκη το άλλο. Για τα επόμενα δεκαπέντε χρόνια, προτίμησα άλλες θάλασσες. Καθένας μας όμως κρύβει μέσα του έναν Οδυσσέα που επιστρέφει.

Ο Σχοινιάς προσφέρεται για τη μικρή Άρτεμη (ετών 4 και μισό) κι έτσι τα καλοκαίρια μας ξανάφεραν στο Μαραθώνα. Κάπως έτσι βρεθήκαμε ξανά ανάμεσα σε πανιά και σανίδες, που τις κοιτούσα ψιλο-βαριεστημένα από μια σεζλονγκ της παραλίας. Η Αγγελική, με τη γνωστή της ανατρεπτική διάθεση, αναρωτιόταν «γιατί δεν κάνεις σερφ;» και τελικά, λίγο το ένα λίγο το άλλο, νοίκιασα μια σανίδα ένα απόγευμα του Σεπτεμβρίου από το φίλο μου Δημήτρη Μωραϊτή, που συνεχίζει να φυλάει τις δικές του Θερμοπούλες στην παραλία.

Τα υπόλοιπα είναι, όπως λένε, Ιστορία. Η κόρη μου διαπίστωσε μεγαλοφώνως

Χάρη στα νέα υλικά, οι σανίδες είναι πιο ελαφριές, πιο γρήγορες και πιο σταθερές. Σηκώνεις πανί ακόμη και με σανίδα δυόμισι μέτρων, ενώ το πλανάρισμα είναι παιχνιδάκι. Κάπως έτσι υπέκυψα στο ναρκισσισμό της παραλίας και στη νοσταλγία του αφρού.

«καλέ, ο μπαμπάς κάνει σερφ και δεν πέφτει...» κι ένιωσα ανωτερότητα απέναντι στις τετράχρονες φίλες της. Εγώ, για τους υπόλοιπους λόγους που έχω ήδη εκθέσει, δεν κατέβηκα έκτοτε από τη σανίδα, δηλώνοντας: «Φέτος θα κάνω όλο το χειμώνα...». Όπερ και εγένετο.

Η πίστη της κόρης μου στις υπερφυσικές δυνάμεις του πατέρα

της, κάτι σαν τον κ. Απίθανο στην παιδική ταινία της Πίξαρ, βρήκε αναπόφευκτα το φυσικό όριό της ένα χριστουγεννιάτικο πρωινό. Είμαστε στην παραλία, ο νοτιάς είχε βγάλει αφρισμένα κύματα κι ένας τύπος με κράνος έκανε «κάιτ», δηλαδή κάτι μεταξύ σκι και σερφ με ένα αλεξίπτωτο να τον τραβάει. Ο «καϊτάς», ως νέος Ηρακλής, κρατούσε τα δύο νήματα του αλεξίπτωτου, όταν άκουσα την κόρη μου να ρωτάει: «Μπαμπά, κάνεις κι εσύ τέτοιο;». «Κάιτ» τη δεκαετία του '80, όταν έμαθα σερφ, δεν υπήρχε. Κι αν υπήρχε δεν ήταν –ούτε είναι σήμερα– στις δυνατότητες μου. Το εξήγησα στην Άρτεμη, νιώθοντας και κάποια ανακούφιση που θα πάψω να είμαι ένας υπερ-πατέρας, κάτι που θα ήταν μια ψυχαναλυτική ωρολογιακή βόμβα για τις μελλοντικές προσωπικές της σχέσεις.

Δεν υπάρχει τίποτε που να αποδίδει τη μικρο-διάσταση μιας πλευσης με ιστιοσανίδα. Χέρια, πόδια και μέση, πανί, σανίδα και άλμπουρο –ιδού μια εξίσωση με αρκετές παραμέτρους που μεταβάλλονται κάθε στιγμή, ανάλογα με τις μικροδιακυμάνσεις του αέρα και των κυμάτων. Μόνο ο Πάλομαρ του Ίταλο Καλβίνο, σε ένα κείμενο για το κύμα, προσεγγίζει τη θάλασσα με τέτοιο μινιμαλισμό.

Οι χειμερινές μεταμορφώσεις του νερού, τα γκρίζα και τα πράσινα, είναι πολύ πιο ενδιαφέρουσες από την αχλή του καλοκαιριού. Τότε κυριαρχεί το φως. Τώρα επικρατεί ο ψυχρός όγκος του νερού. Χαίρεται, όσο παράξενο κι αν φαίνεται, πολύ περισσότερο κανείς τη θάλασσα το χειμώνα. Κι έτσι συνεχίζω. Και βελτιώνομαι. Άλλωστε, είμαι τυχερός. Το γουιντσέρφινγκ είναι η σπάνια περίπτωση όπου μπορείς να κάνεις στα σαράντα πολύ καλύτερα κάτι που έκανες στα είκοσι. Χάρη στα νέα υλικά, οι σανίδες είναι πιο ελαφριές, πιο γρήγορες και πιο σταθερές. Σηκώνεις πανί ακόμη και με σανίδα δυόμισι μέτρων, ενώ το πλανάρισμα είναι παιχνιδάκι. Κάπως έτσι υπέκυψα στο ναρκισσισμό της παραλίας και στη νοσταλγία του αφρού. (δε)